

drage en Sag, hvor Arbejderforsikrings-Raadet stillede sig afvisende og nægtede Erstatning, og det sidste Tilfælde, jeg fremdrog af den Art, var under Finanslovbehandlingen 1921, ved hvilken Lejlighed jeg fremhævede, at Arbejderforsikrings-Raadet havde nægtet en Telefonarbejder, der var kommet til Skade paa Vejen til sit Arbejde, Erstatning. Den Gang hørte disse Sager ind under Indenrigsministeriet, nu sorterer de under Socialministeriet. Denne Nægtelse blev taget op til Behandling, og det blev paalagt Arbejderforsikrings-Raadet at gøre Sagen til Genstand for ny Undersøgelse og at henhøre Sagen under Ulykkesforsikringsloven. Jeg spurgte den Gang: Hvorledes skal denne Mand færdes, paa hvilken Maade skal han begive sig fra sit Hjem til sit Arbejdssted for at kunne faa Erstatning efter Loven, hvis han kommer noget til, naar han ikke maa cykle? Skal han anskaffe sig Flyvemaskine for at være berettiget til Erstatning? Den Gang sad der i Indenrigsministeriet en Mand, der var forstaaende overfor den Slags Sager. Han sagde: Dette er en Urimelighed, og han paalagde Arbejderforsikrings-Raadet at henhøre dette Tilfælde under Ulykkesforsikringsloven.

Jeg vil gerne foranledige, at denne Sag fra Engelstofte nu rejses overfor den nuværende Socialminister. Jeg er ikke i Tvivl om hans humane Opfattelse af dette Spørgsmaal, thi i det Lovforslag, han har fremsat for dette høje Ting om en Revision af Ulykkesforsikringsloven, har han i § 3, hvad jeg takker ham meget for, medtaget følgende Bestemmelse: „Endvidere omfatter Forsikringen Ulykestilfælde, der rammer den forsikrede paa Vej til eller fra Arbejdsstedet, naar hans Færden foranlediges af og staar i umiddelbar Sammenhæng med saadan Beskæftigelse.“

Man kan ikke nede paa Sorø eller Næstvedegnen eller noget Sted i Landet, hvor sligt foregaar, begribe, at Loven er saa snæver i sin Ramme, at man ikke har kunnet tilkende de efterladte efter denne Landarbejderhustru, altsaa hendes Mand og Børn, som er fattige Mennesker, en Erstatning. Jeg gentager, hvad jeg har sagt før fra denne Plads, at jeg ikke begriber den Smaatskaarenhed og Smaalighed, der udvises fra Arbejderforsikrings-Raadets Side, snart sagt i enhver Sag, det har til Afgørelse. Jeg har tidligere fra denne Plads fremhævet, hvorledes man efter den store Vigerslev-Katastrofe behandlede Erstatningerne paa samme Maade og efter samme Mønster,

som Arbejderforsikrings-Raadet arbejder efter. Da tilstod man en 11-aarig Pige, en Landarbejderdatter, der kørte med dette Ulykkestog, 1 000 Kr. i Erstatning een Gang for alle, skønt det oplystes, at hun var blevet rygskæv og halt og vilde være vanfør, saa længe hun levede. Derimod tilstod man en Dame, som var paa Rejse fra Aarhus til København, 3 000 Kr. i Erstatning for beskadiget Bagage, medførte Beklædningsgenstande o. s. v. Hendes Bagage var altsaa ifølge dette høje Raads Vurdering 3 Gange mere værd end den lille Landarbejderdatters hele Liv og Førlighed.

Det er overfor den Inhumanitet, som stadig giver sig til Kende i Arbejderforsikrings-Raadets Afgørelser trods Lovens Mangler, jeg ved den Lejlighed, der her gives mig, gerne vil rette en Indsigelse. Jeg gentager, at Loven ikke er snævrere i sine Rammer end, at man fra dette Raads Side meget vel kunde tage menneskeligt paa Tingene og hindre, at den Uvillie rejses mod Lovgivningsmagten, som ikke altid kan siges at være begrundet, selv om vi ikke har faaet den Ændring, jeg haaber vil komme, og som den højtærede Socialminister har foreslaaet.

Jeg har draget denne Sag frem for at lægge et alvorligt Ord ind for en Ændring i Loven paa dette Punkt, saaledes at der ogsaa for Ulykestilfælde, der indtræffer paa den paagældendes Vej til og fra Arbejdet, ydes Erstatning, enten til vedkommende selv eller deres efterladte. Jeg ved meget vel, at man er gaaet til Fortolkninger af højst ejendommelig Art, og jeg har glædet mig, naar saadanne Fortolkninger har kunnet komme Mennesker til gode. Den Tømrersvend, som blev nævnt i Finansudvalget af det ærede Medlem Hr. Martin Hansen, og som gik med en Sav og en Økse, som tilhørte hans Arbejdsgiver, faldt i det paagældende Tilfælde ind under Loven; men havde det været hans egne Redskaber — og det er almindeligt, at Svendene selv holder sig med Redskabstøj —, var han ikke faldet ind under Loven. Og hvis den fattige Kvinde i Næsby-Tyvelse havde gaaet med en Mælkespand, som havde tilhørt hendes Husbond, var hun ogsaa faldet ind under Loven. Er det Lands Lov og Ret, som de Herrer i Arbejderforsikrings-Raadet siger, saa siger jeg, at den er slet og maa forandres. Jeg takker endnu en Gang den højtærede Socialminister, fordi han har forstaaet dette og har haft Hjerte og Villie til at føre det frem her i Tinget.